

Cessna s ruskými nápisy a rejstříkovou značkou. Z auta jsme vyložili tašky a proviant a také vzduchotěsný kufřík ze stříbrného hliníku, v němž byla uložena všechna semena. Antti naskládal zavazadla dozadu do prostoru pro pasažéry a připevnil je na místo elastickou sítí. Pak obešel letadlo kolem dokola, aby zkontroloval, v jakém je stavu.

„Doletí až do cíle?“ zeptala jsem se.

„Pokud natankovali podle mých pokynů, tak jo.“

„A pokud ne?“

„Pak budeme muset udělat krátkou zastávku buď před Uralem, nebo až za ním. Nemůžu totiž vyplnit odpovídající letový plán. Starosti mi dělají hlavně podmínky pro přistání, až se přiblížíme k zálivu.“ Pomohl mi do letadla nastoupit a usadil mě po pravé straně hned vedle sedadla pilota. Očima jsem přejela desku s ciferníky a obrazovkami, řady staromódních přepínačů a otočných regulátorů. Díky dvojitému přístrojovému panelu mohl řídit i kopilot, ale mně žádný z přístrojů moc neříkal. „Počkej tady, já jdu zfalšovat pár papírů.“

„A co když se tu ukáže Miguel?“

Antti sáhl do bundy a tak, aby to nikdo jiný neviděl, z ní vytáhl samonabíjecí pistoli značky Makarov, již jsem dnes už jednou použila. Už dřív mi dostatečně dobře popsal, jak Miguel vypadá.

„Jestli ji budeš muset použít, udělej to pořádně. Nevěř ničemu, co Miguel řekne nebo udělá.“

Sestoupil z letadla na zem a vydal se ke kancelářím, jež patřily k soukromému areálu letiště.

Dokázala bys to, kdybys musela?

Povyřádala jsem zbraň zpod bundy jen na kousíček a ocel pistole se zablýskla.

Proč ne? Když jsem to udělala Vikramovi.

Byla jsem ráda, když jsem viděla, že se Antti vrací. Zip měl zapnutý až ke krku a k boku si pevně tiskl paži, jako by pod bundou schovával balík nějakých dokumentů. Možná důležité papíry, které budeme potřebovat, až dorazíme na sever. Sehnul se, aby od kol letadla odtáhl zakládací klíny. Nastoupil a bez jediného slova nastartoval motor, který se hlasitě, mohutně rozhučel. Z vrtule se stala rozmazaná šmouha. Téměř okamžitě jsme se dali do pohybu. Nepotřebovala jsem toho vědět o létání mnoho, abych se dovtipila, že přeskakujeme celou řadu kroků, bezpečnostních kontrol a tak podobně.

„Děje se ně...“

Zvuk motoru zesílil. V kokpitu se nedalo mluvit a Antti mi předem neukázal, jak se používají sluchátka. Opřela jsem se do sedadla a věřila, že on ví, co dělá. Dokodrcali jsme se na ranvej a začali zrychlovat. Po pouhých pár vteřinách nabral stroj vzletovou rychlost a pak už jsme byli ve vzduchu, prudce jsme stoupali a zatáčeli na sever. Brzy nás pohltily mraky. Za chvíli Antti letadlo narovnal a dál už jsme udržovali vcelku stálý kurz a razili si cestu tou šedivou nicotou. Ubral výkon motoru, letadlo vyvážil a do navigace s GPS upevněné nad přístrojovou deskou naťukal několik příkazů.

Až pak si udělal čas, aby zapojil moji náhlavní soupravu a navolil správný kanál interkomunikačního systému.

„Tu pistoli můžeš schovat. Nebudeme ji potřebovat.“

„Co když ale na Miguela narazíme na severu?“

Antti se na mě na několik vteřin zahleděl. Teprve v tu chvíli jsem si všimla skvrny prosakující jeho bundou, rány, kterou si stlačoval, když se k letadlu vracel.

„Nenarazíme.“

* * *

Cestování časem.

Přesněji: Cestování časem do minulosti.

Právě to mě dostalo z Kogalymu roku 2080 do roku 2028 a onoho letadla, v němž jsem v podobě cizí ženy přepravovala kufřík se semínky do neurčité destinace někde na severu, ještě stále otřesená hrůzností toho, co jsem provedla Vikramovi.

Ovšem než došlo na letadlo, na soukromé letiště, na statek a na incident v nemocnici, předcházela všemu můj první náhled do minulosti. Očekávala jsem, že jednou přijde, ale konkrétní okamžik mého časovnoření nebylo snadné předpovědět. Nikdo neuměl s jistotou říct, kdy přesně k němu dojde, ani s dostatečnou přesností odhadnout, kde se v minulosti octnu.

Byla jsem však předem poučená: psychicky připravená vytěžit z prvního náhledu, byť jen letmého, maximum možných informací. Věděla jsem, že čím více záchytných bodů dokážu Choovi předat, tím lépe celé situaci porozumíme – jak daleko jsem docestovala, v jakém stavu je má

hostitelka, jak na tom jsou rušiče šumu – a tím vyšší šanci budeme mít na prodloužení následných ponorů a dosažení našeho cíle.

Čímž bylo, řečeno poněkud bez obalu, zachránit svět.

První náhled do minulosti se dostavil tři týdny poté, co mě po té nešťastné záležitosti s Christosem přeřadili do týmu pilotů. Byla jsem u toho, když se to podělalo, když jeho kontrolní neurojednotka katastroficky selhala a zanechala ho v kómatu s pěnou u pusy. Problémem byl parazitický kód, který se nějakým způsobem dostal do jeho implantátů. Věděli jsme, že takové nebezpečí hrozí. Cho horko těžko schrastil posledních pár exemplářů použitelné neurální nanotechnologie na světě a byl nucen smířit se s tím, že některé z nich mohou být kontaminované či jiným způsobem znehodnocené.

Cho se mě snažil ubezpečit, že mně riziko podobné závady nehrozí, že mé implantáty patří do kategorie civilně-zdravotních a nejsou k něčemu takovému náchylné. Lékaři je do mě vpravili injekčně po mé mozkové mrtvici, aby obnovili poškozené oblasti v motorickém centru mozku a navrátili mi tak schopnost chodit, a teď – po troše pře-programování a malém operativním zákroku – bylo možné implantáty uzpůsobit k tomu, abych se mohla zúčastnit experimentu a vnořit se zpět v čase.

Byla jsem zrovna na *Vaymyru*, zabraná do hovoru s Margaret, vracely jsme se do svých pokojů jednou z kovových chodeb uvnitř ledoborce. Než jsem se s ní sešla v jídelně, strávila jsem většinu dne ve třídě pročítáním

archivních materiálů – zjišťovala jsem co možná nejvíc o zvycích a společenském uspořádání v dobách před Očistou. Prostudovala jsem tehdejší počítačové systémy, dopravní prostředky, vládní instituce, dokonce i cizí jazyky. Zkrátka cokoli, co by se mohlo třeba jen maličko hodit. Byli tam se mnou i ostatní piloti: Antti, Miguel, Vikram. Všichni jsme měli nosy zaborené do knih, oči přilepené k obrazovkám a snažili jsme se napěchovat si do hlavy tolik znalostí, kolik se nám tam vešlo, a vyčkávali jsme, až se propadneme do minulosti.

Opřená o hůl, která mě při chůzi doprovázela klapáním, jsem Margaret vyprávěla o Kogalymu, svěřovala jsem jí své obavy, že po dobu mé nepřítomnosti nebude o mé žáky náležitě postaráno.

„Všichni si myslí, že na tom už nesejde,“ postěžovala jsem si. „Na vzdělání. Na tom, aby ta děvčata a chlapci dostali šanci. Svým způsobem to chápu. Jaký to má smysl, když jediné, na co se můžou těšit, je pomalé vyhladovění nebo návštěva mobilní kliniky poskytující eutanazii. Ale my víme víc. Víme, že existuje šance na záchranu, jakkoli malá.“

„Co sis o předsedovi Choovi myslela, když zavítal do Kogalymu, Valentino?“

„Myslela jsem si, že mě přišel odvést, protože jsem si někoho zneprátelila. Občas se to stává – prostě si pro člověka přiletí helikoptérou a odnesou ho pryč.“

„Nic jiného než Světové zdraví nám nezbylo,“ řekla Margaret, jako by to ospravedlňovalo jejich nepoctivé praktiky a mafiánské vnímání spravedlnosti.

„Pak začal vykládat něco o výživě a já nevěděla, co si mám myslet. Ale aspoň jsem pochopila, že mě nepřišel potrestat.“ Shlédla jsem na Margaret. „Ty jsi o něm předem něco věděla?“

„Jen že je to velký šéf ve Světovém zdraví a má vystudovanou fyziku. Prý byl hodně motivovaný. Bez předsedy Choa by ten projekt vůbec nevznikl. Za tímhle vším jsou desetiletí dřiny, kterou odvedli, ještě než dorazila první loď.“

„Byl ženatý?“

„Ano, a podle všeho velmi šťastně. Ale pak jeho žena onemocněla – chytila jednu z nemocí, co se rozšířily po Očistě. Předseda Cho byl rozpolcený. Chtěl s ní trávit víc času, ale věděl, že projekt začne stagnovat, pokud do něj on nebude přímo zapojený. Dal dohromady Bratry, rozhodl, že experiment se provede na tomhle místě, navrhl protokol kontrolních neurojednotek... Každíčkový detail byl vyladěný pod jeho taktovkou. Ale zaplatil vysokou cenu, nemohl být u své ženy během jejich posledních měsíců.“

„Působí jako slušný člověk,“ řekla jsem.

Pokud na to Margaret něco odvětila, neslyšela jsem ji.

Byla jsem někde jinde.

Také v chodbě, která se ale nijak nepodobala kovovým útrobám lodi. Z obou stran se táhly zdi z glazovaných cihel natřených dvěma širokými pruhy na šedo a zeleno. Nade mnou byl bílý strop s lampami ve tvaru velkých kruhů. Pode mnou byla tvrdá, černá podlaha, která se blyštila, jako by ji nedávno naleštili.

Můj pohled se prudce snesl níž, zastavil se zhruba v rovině očí dítěte. Mé okolí se po obou stranách pohybovalo plynule, ne, jako když se člověku za chůze zorné pole lehce pohupuje do rytmu kroků.

Seděla jsem na vozičku, jež někdo tlačil, ruce složené v klíně.

Nebyly to tak úplně moje ruce, patřily někomu jinému. Vypadaly jako ženské, avšak méně vrásčité a s méně stařeckými skvrnami. Předě mnou – a před osobou, jež tlačila vozík – se rýsovaly dvoukřídlé červené dveře s kulatými okénky.

Nad nimi visela cedule. Stálo na ní *Radiologie*. Dveře byly poseté varovnými štítky.

Zavrávorala jsem zpátky ve svém těle – opět sama sebou. Ruku, kterou jsem se opírala o holi, jsem sevřela pevněji.

Svou vlastní starou ruku.

„Není ti nic?“

„Stalo se to,“ řekla jsem skoro bez dechu. „Právě se to stalo. Byla jsem tam. Byla jsem časovnořená.“

„Vážně?“

„Byla jsem v nějaké chodbě. Na vozičku. A někdo mě vezl dál.“

„Jsi si jistá, že to nebyla jen tvoje vlastní vzpomínka na něco, co se ti přihodilo po té mrtvici?“

„Naprosto. Na žádném takovém místě jsem nikdy nebyla. A krom toho ty ruce, její ruce... nebyly moje. Byla jsem v cizím těle.“

Margaret radostí zatleskala. Zaklonila hlavu ke stropu, oči za skly brýlí měla přimhouřené. Z hladkého, téměř dětského čela se jí sesunula ofina.

Vypadala opojená vítězstvím, v čiré extázi.

„Musíme to povědět předsedovi Choovi. Hned teď. Dokud si to pamatuješ do nejmenšího detailu. Dokázala jsi to, Valentino. Jako první z nás všech. Jsi první člověk, který se vrátil v čase.“

* * *

Stiskl tlačítko na svém interkomu, který stál na jednom konci psacího stolu vedle objemného černého telefonu vojenského ražení. Na to, že předseda Cho chodil zpravidla dokonale upravený, byl jeho stůl překvapivě zaneřáděný všemožnou technikou: součástkami přístrojů, různými nástroji, rozmontovanými monitory a deskami plošných spojů. Ačkoli zastával administrativní roli – které dal přednost před péčí o svou churavějící manželku –, měl v sobě i nadále nepotlačitelné nutkání štourat se ve všelijakých přístrojích, nadán neposednými prsty. Proslýchalo se, že když se něco rozbije, je rychlejším řešením poslat to k Choovi než odnést do jedné z opraven. Pokaždé sice reptal, že ho okrádají o čas, ale stejně nikdy nedokázal odolat příležitosti uvést něco zpět do provozu.

„Vaše svědectví vyšlu do *Admirála Nervy*,“ řekl Cho. „Tahle si musejí Bratři poslechnout. Mluvte co nejsrozumitelněji a nejstručněji – další detaily budete mít možnost

doplnit, až budete připravovat písemnou zprávu.“ Cho si odkašlal. „Bratři, slyšíte nás?“

„Slyšíme,“ odvětil sametovým, klidným hlasem Dmitrij.

„Mám pro vás svědectví Valentiny Lidovové. Jsem přesvědčen, že před krátkou chvílí zažila několikavteřinové časovnoření. Pouze vizuální. Požádám ji, aby vám sama krátce vylíčila, co se přesně stalo, ať můžete zahájit párování souvislostí.

„Povídejte, prosím, slečno Lidovová,“ pronesl Dmitrij.

Cho poposunul jeden z mikrofonů ke mně, přičemž jeho širokým stojánkem rozhrnoval jako sněžným pluhem nepořádek na stole.

Převyprávěla jsem, co se událo, a snažila se přitom nepřikrášlit žádné detaily. Margaret dobře udělala, když mě pobízela, ať hlášení podám bez prodlení, dokud je zážitek v mé hlavě čerstvý. Cho mě zhruba minutu dvě nechal mluvit bez přerušování a do řeči mi skákal, až když už se nedokázal déle udržet na uzdě. Pověděla jsem jim všechno, co jsem si o té zeleno-šedé chodbě pamatovala, o vozíčku, o klínu, do nějž jsem shlížela jako do svého.

Zatímco jsem opakovala podrobnosti svého zážitku, Margaret po mém boku příkyvovala.

„Barva pleti?“ tázal se Cho.

„Světlá.“

„A jste si jistá, že to byly ženské ruce?“

„Zahlédla jsem je jen krátce, ale jsem si naprosto jistá.“ Docela neúspěšně jsem se pokusila o lehkavý tón. „Nepamatuju si žádné velké chlupaté klouby ani námořnická